

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, október 13. 1872. 42 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteltpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirát, mely »LUDAS MATYINAK« van száva.</p>
---	--	---	---	--

Legujabb ujdonság.

A reformpárt öszves tagjai tegnap értekez-
tetet tartottak a 67-es számú confortábléban.

Az én gyötrő fátumom.

— Életkép. —

Az efféle mulatságuak aztán rendesen az lett a vége, hogy mikoron emberül megtömté Csorcsányi az ő kikodult gyomrát eledelek és italokkal, szép alázatossággal fölállt az asztal mellül, előttem meghajtottta magát, s amugy názáretbeli hangokon mondá:
— Édes barátom! ha lenne oly kegyes, hogy ezt a kis vacsorát kifizetné.

— Kis vacsorát! — sóhajtám erre, — ott is varkva, a hol nem is visketett, no majd kifizetem.

Volt pedig ez a kis vacsora olyan quantitás, hogy bőven ki tellett volna belőle egy pár ebéd is, s még azon fejül vacsorára is maradt volna.

Ugy látszott, Csorcsányi barátom nem igen sokat kímélte a más zsebjét a maga kényelmétől, s rázta a fát mindaddig míg csak hullott róla az eper.

Történt ezen szomorú eset után az, hogy ismét bejöttem Pestre.

Egy jó barátommal aztán az estét vidáman eltöltendő elmentünk a „Komlóba.“

Itt rendesen zene is volt — még abban az időben olyan erkölcs vadító bort sem mértek, mint most, s az ételekben is volt egy kis különbség, nem kapott az ember azoktól olyan gyomor és erszény görcsöket, mint a mostanitól.

Még akkor a koppasztási filozófiát nem értették ugy a korcsmáros polgárok, mint jelenleg.

Tehát teljes jó kedélyvel mentünk a „Komlóba“ positiót foglalni.

Alig időztünk azonban ott félórát, s alig fogyasztottunk el egy meszelybhorocskát, mint valami hipp hopp ott termett mellettem Csorcsányi.

Legott meglepett a csuklás.

— Gratulálok kedves barátom — szólita meg egész nyájassággal, s kezdte magát legott oda fészkelni mellém, s ugy érezni, mintha egészen otthon volna.

— A menyköbe! — gondolám — ez mégis küllőös, Csorcsányi barátom aligha nem tanult valamit a mágusoktól, mindig megérzi a jó szagot.

Kezdett aztán Csorcsányi barátom a pincérel barátságos szóváltásba elegyedni, s éhekorász gyomránuak meguyugtatására, némi sültbeli jótéteményeket parancsolni.

— Egy porció pulykapecsenyét! mondá egész stentori hangon, mintha csak a gödöllői uradalom burtokosa lett volna. — Aztán meg egy itce diószegit.

— Keményen kezdi! — gondolám — ennek aligha lesz jó vége.

Nem sokára aztán felhozták a kivánt pulykacsenyét s úgy a mint illett oda tették Csorcsányi barátom elé.

— Kompótot is hozzá! — kiáltá mérgesen a pincérnek, ejnye! a ki erre meg amarra a Csazlauból szalasztott apátokat, de kevés emberséget tudtok.

A pincérek nagyot néztek e hetvenkedő sérvítézen, nem tudva elgondolni, hogy vajon mi ütött most hozzája, midőn máskor egy szerény quarglival is beelégedett.

— Tessék barátom! — kínálá kegyetlenül az általa hozatott ételt, és italt — tessék! szívesen adom.

— Meg vagyok róla győződve Csorcsányi barátom! én is rendeltem magamnak, csak tessék fogyasztása el.

— No de mégis a régi barátságért, — unszolt tovább, s erővel oda nyomott a kezembe egy pujka combot.

Vissza akartam utasítani.

— De kérem, — mondá aztán — már csak ne vesse meg egy szegény régi fegyveres bajtársa szíveségét. Nekem az olyan roszul esik, mikor egykori ismerőseim, még jó indulatomat is visszataszítják.

— Kegyelmezz uram! az ilyen jó indulattól — sóhajtám — mi közben ennem kellett a pujka combból, vagy akartam vagy nem.

Csorcsányinak aztán erre a részvétre kiderült az arca, s kezdett olyan derült és nyájas lenni, mint a ki a lutrin legalább is egy jó ternót csinált.

E közben úgy evett mint egy — orosz lány.

Mikor mind begyűrte a pujka részletet, oda int ismét a pincérnek, s azt kérdi tőle:

— Van-e valami jó vajjas sütemény?

— Igen is! — válaszola a pincér.

— Tehát két adagot, s mellé még egy itce diószeget!

Erre a nagy traktára belejött a derekamba a nyilamlás.

Kezdetek rosz gondolatok gyötörni.

A milyen kegyetlen ember ez a Csorcsányi, bizony megteszi ismét azt a tréfát, hogy ennek a széles mulatságnak velem izzadtatja ki az árát.

Pedig hiszen az én erszényemet is megkefélté a Bach huszárság jobb keze.

Csak valahogy megszökhettem volna ettől a nagy barátságtól.

De nincs az a zsandár Európában, a melyik jobban vigyázott volna fogjára, mint Csorcsányi én rám.

Hiába kerestem én az egér utat.

Végre is tehát, mint baljóslatu előérzeteim megjósolák, az lett vége ennek a konfuzus barátságnak, hogy a nagy számadás után Csorcsányi ismét odaállított elém, kegyesen kérvén engemet, hogy mint egykori bajtársa, tekinteném szegénységét és elhagyottsá-

gát, s fizetném ki azt a csekélységet, a mit az a kis étel és egy pár itce bor kóstált . . .

Még most kezdett aztán igazán a derekam megnyilamlani.

— Szent Kleofás! ha ez mindig így megy — gondolám — bizony még elvadit engemet ez a Csorcsányi Pestről.

Azután úgy a mint illett, nem sokat alkudoztam a körülményekkel, meghajoltam a kegyetlen fátum előtt, s kifizettem a — kontót.

Az a jó nevelés még is csak meg volt Csorcsányiban — hogy a vett szíveséget — szépen megköszönte.

— A viszontlátásig barátom — mondá végre — midőn eltávozott.

— Nem instállok mostanában ilyen viszontlátást — sóhajtám — de azért kezdet adva Csorcsányinak, mint ha éppen én nekem nagyon jól esett volna, hogy kontribúcióját kifizethettem.

Néhány nap mulva ezután haza utaztam, de alig telt bele két hét, ismét felrándultam Pestre.

Ezuttal ugyan nem mentem se a „koplóba“ se a „kispipába“ se a „Beleznaiiba,“ hanem száltam egyenesen jól ki a külvárosba, a „Mátyás király“-féle vendéglőbe.

Itt már talán csak nem fog megcsipni Csorcsányi barátom.

Legott bementem az étterembe, parancsoltam magamnak egy pohár sert és egy pár tormás virslit.

Nagyon megkivántam ezeket a lerchenfeldi históriákat.

A pincér fel is hozta nem sokára a kivánt tárgyakat s midőn én e szerint a lehető legjobb étvágygyal enném, — egyszer csak nyilik az ajtó, — s ki tolja be magát azon? nem más, mint — Csorcsányi!

Én olyan zavarba jöttem erre az aktusra, hogy menten a torkomon akadt egy darab virsli.

— Uram! sóhajtám legott — ne vigy a kísértetbe.

Csorcsányi legott felismert, — és szokásaként gratulált.

Mormogtam valamit e gratulációra, — de magam sem tudtam mit, — mert a májam dagadni kezdett.

Csorcsányi azonban mindezen metamorfózissal mit sem törődve, egész otthonossággal leült legott mellettem, elébe vette a kiflis kosarat, s alig néhány másodperc alatt begyürt valami nyolc sóskiflit.

— Egek ura! — ha ez a préda így megy estvélig — sóhajtám — micsoda csapás fejlődhetik ki ebből az én erszényemre ismét.

Tehát nem tétováztam, hanem legott felkeltem, számoltam, s kinomban nem csupán a magamét, hanem Csorcsányi kifli-kontóját is kifizettem.

Örültem, hogy ennyivel megválthattam ösztövérszényemet.

Ezután rögtön fogattam, mentem haza, s fél esztendeig nem jöttem Pestre.

Fél év mulva azonban ismét bekényszerített hazafias ösztönöm, he is jöttem, hanem most már nem Pesten, de Budán vettem szállást. Egyszer átjöttem Pestre.

Valami meglepő volt rám nézve, hogy Csorcsányival nem hozott össze a fátum.

Épen midőn legjobban örülnék ennek a véghetetlen szerencsének, s a hatvani utcából egy kanyarulatot tennék be a Gránátos utcába, hát kit látok elém bukkanni a maga buksi fejével, mint Csorcsányit . . .

Ugy hatott rám e látvány, mintha valaki egy kanna vízzel leöntött volna.

Csorcsányit azonban szokatlan derütség fogta el, s legott kezét adva, jó napot kívánt, s örömét fejezte ki, hogy van hozzám szerencséje.

— Örül biz a fene! — gondolám, — de nem én, hanem azért én is csak gratuláltam, persze kénytelen.

— No csak hogy már egyszer ismét találkoztunk — hálálkodék Csorcsányi.

— Nem fogsz meg kujon — gondolám.

— Nem segíthetne egy pár forintcskával barátom?

— Itt van barátom: — mondám neki — s most az isten áldja meg, mennem kell, mert nagyon sietek.

Csak évek mulva jöttem nagy vigyázat, nagy óvatossággal falai közé, a midőn is annyi sok egyebekkel együtt szegény Csorcsányi barátunkat is elvitte az árvíz . . .

Don Kabanós.

Sz. megyében a tisztujításnál daczára, a virilis intézményeknek a baloldal kerekedett felül, úgy anyira, hogy jobboldali hazafinak egyetlen egynek sem jutott kukoriczaföld, . . . legkisebb kilátása sem volt valami hivatalra.

A főispán azonban feltette magában, hogy ha török szakad, de legalább egy szolgabirót beszur jobboldali kegyeltjei közül.

Történt pedig hogy távol vidékről bizonyos O . . . uri ember is folyamodott egyik szolgabiróságért, még pedig a központi bizottmányhoz; a hármás kándidatióba tehát ezt is bevette a főispán, úgy gondolkodva, hogy az illető egyéniség okvetetlenül jobboldali férfiú.

Midőn aztán a főispán kijelelt a szolgabiróságra három egyént H . . . M . . . és O . . . urakat, kik közül a két első valamelyike megválasztását bizonyosnak tartá, fel se tévén, hogy egészen ismeretlen választanak el, feláll egy Nagy-mihályi polgártárs, s a szavazás előtt emígyen szónokol:

Tisztelt polgártársak! H . . . urat nagyon is ismerjük mindnyájan; de M . . . urat is ismerjük ám, hanem O . . . urat még senki sem ismeri közülünk, én tehát azt tanácsolom, hogy őt válasz-

szuk meg szolgabirónak. És O . . . ur meg is választatott, mikor aztán elfoglalta állomását, akkor tünt ki, hogy bizony O . . . ur is oly derék becsületes baloldali hazafi testestől lelkestől, mint a többi tisztviselők.

Nem tud bokázni.

Az én bicegő görbelábu Kari druzsámmal történt meg az a historia, hogy havipénzét elkártyáztatván, míg valahonnét pénzt kaphatott, szörnyüképen éhezett.

Abban a városban huszárverbung volt, ezeknek a főhelyükre ment, elhelyezte magát a korcsma legnagyobb asztala mellé, s könyökre támasztva fejét, elkezdett kegyetlenül busulni.

Jöttek a jókedvű huszárok zenével, élükön a nagy bajuszu őrmesterrel, s megkezdődött a multság.

— Igyék az urfi is, ne busuljon — szólítá meg Kari druzsám az őrmester, palackjából megkínálva őt, Kari druzsám aztán jól is a fenekére tekintett a palacknak.

— Hát azután mibaja az urfinak? látom deák — faggatódzék tovább az őrmester.

Csak voltam deák! felelé Kari nagy szomoruan.

— Talán csak kicsapták? — kérdé az őrmester.

— De ki ám, a ki áldója van, még pedig ma!

— Tyü! ezt az ilyen amolyan voltukat azoknak a pófessoroknak, tyü a ki szedte vette, hej korcsmáros ide hamar ételt, italt, vigasztalni akarom ezt a szegény urfit, — kiabált az őrmester, Kari druzsám mellett foglalván helyet.

Az őrmester dolmánya majdnem kirepedt örömeben, hogy ez egyszer „tisztnekvalót“ foghat.

Dictum factum a sok evésnek és ivásnak a lett vége, hogy Kari druzsám felcsapott huszárnak, fel is tették fejére a piros csákót s el is dalolták: „Veres csákó süvegem, most élem gyöngy életem“ sat.

Eddig még csak jól érezte magát az én druzsám, hanem most egyszerre izzadni kezdett.

Táncra szólítá az őrmester.

— Teremtő istenem mi lesz ebből? gondolá magában — de a felhívásnak ellent nem lehetett állnia, mert az őrmester karjánál vonszolta ki az asztal mellől.

Megadta sorsának magát, kibicegett a szoba közepére, s csipőre tevén kezeit, felsóhajtott:

— Jaj strázsamester ur! görcs huzza a lábamat, nem tudok bokázni!

Az őrmester felismerte, hogy hányadán van a dolog, egyszerre elfutotta a méreg, tüzeskarikákat hánytak szemei, rettenetesen röstelte csalódását s megcsallattatását, dühösen kiálta a tánczó huszároknak:

— Ide legények, ezt a fiut a görcs bántja, bánjatok csak ezzel a sánta tentanyalóval.

Azok aztán úgy elbántak Kari druzsámmal, hogy két hétig feküdt bele.

A válaszfelirati harc.

Hajdanta a régi hunnok
Ha csatázni kellett,
Legelől küldték mindig a
Mehódított népeket,
Igy akarván megkimélni
Saját édes bőrüket.

Az ujabbkori hunnok is
Követik e taktikát.
Támadásra ösztönözik
Toszt s Tarnóci Gusztikát,
Kik az ellenzéktől meg is
Kapják oszt a replikát.

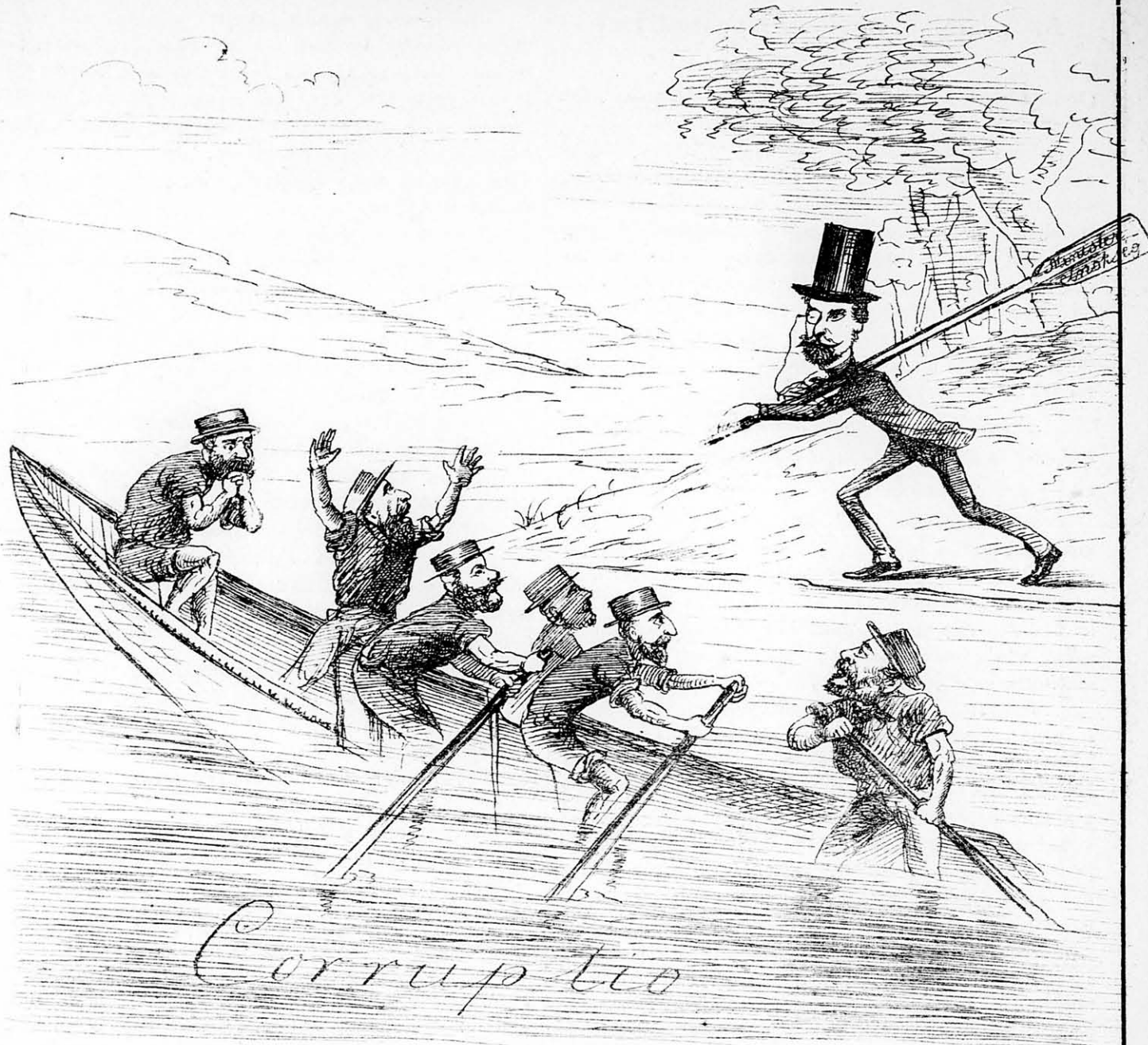
— Csudálom, hogy ön aggkora daczára pápaszem nélkül ily jól olvas! — szólítá meg a plebánus a falu egyik legöregebb polgárát, ki épen a bibliából olvassott.

— Jaj tisztelendő uram, az azért van, mert én kálvinista vagyok — válaszola a megszólított.

Egyik balközépi pártvezér egy 48-as képviselőt a képviselőházban a szárnyasok osztályába kvalifikált nevezvén őt szajkónak.

A 48-as képviselőt egy cseppet sem genirozhatja a szárnyasok osztályába való sorozás, mivel ezen inparlamentalis nyilatkozat által az illető csak azt igazolá be: hogy ő meg a fülesek osztályába tartozik.

Lónyai utóda.

Sennyei Pál: Nini, de roszul kormányoz az a kormányos, nem bir megküzdeni a rohanó árral, már csak megmentem őket, míg végkép el nem süllyed velük az a hajó.

Ma deák holnap katona.

I.

Az én Kari druszám mind a két lábára sánta volt, csak úgy biczegett hol ide, hol oda, annyi haszna mégis volt belőle, hogy midőn az utcán ment, a kutyák meg nem ugatták, sőt takarodtak előle, azt hívén, hogy köveket szed fel, a mivel megdobálja őket.

Hát ez az én sánta barátom valami olyast talált elkövetni, melyért a collegium diákjai közül kicsapták, az az mint Petőfi mondja „abeundi lett a vége breviter.”

Megértvén ítéletét, megfordult nagy könnyelműen oda szólván a professorokhoz:

Ma diák, holnap katona.

Azzal kibiczegett az auditoriumból.

Az Y-lábu Jóskhele és a veszett Iceg rablu historiája.

(Mellet sukak djenerüségére megírja a nagyon thodományos Hasli Muzes, madjar izraelito historikos.)

Vuth a khecskeméti városban hajadun . . . vagy akaruk mundani hajdun, edj rettentelenetes gazdag üreg izraelito, a mi hatta mogának mindig manchesterbül fhinum bársun bogyogót khikhésziteni, s hatta mogának ezen felül még a miotyánkja mellé szottyánbul ollan bankus nagy bogyellárisot belé illesztheni, a mi félburju bürbül khikherül. És vuth ennek az üreg izraelitunak edj veje, a mi hodj phinzben szökölködde, fugutt a thenta khalamárisot, és irott edj levelet Izsákrul így:

„Thátélében! khögyed nekhem az én szökségére edj ezer és ütszáz phüngü furintukhat mingyán, mert én — — boktham.“

Mundanum sem khüll, hodj vult az üreg bogyogós manchesterü edj ollan jó szívü izraelito ember, a mi mai idüben szorolásbul edj khis igazitással khereszténnek is beillene. Odjanazért rüghün hivatutt elü az ü szenszálját, mit Ipsilon-lábu Jóskhelenak hívták azért, mert vult bichebochás lábu, és edj khicsinség sántitutta mind a khét uldalábo — és mundutt ennek:

„Juskhele! pakulud fül mogadat: vedjed a the khezébe edj erüs thüjfalco durungut, hátájadra smirkászot, fhinum fejr khenyeret és végre uldalájadra khüssed fül khotyolós csikuszürüs kholacsut, mert gyalugulud nekhem töstént Izsákro az én vejéhez, és viszed neki edj ezer és ütszáz phüngü furintukat, de jul vigyázzad, hodj betyárok meg ne szuritsák thégedet, azért ülhüszkügyed mogadra a the legruszabbik kabáttját.“

Ekhur a Juskhele semmit senem khésted, hanem szedett üssze magát, és szút fugadva pakuludzotta ugy fül, a mint aszt neki megparancsoltak, s bevarva rungyus khabátja bilésébe az edj ezer és ütszáz phüngü furintukhat, ótnak indolta Izsák felé.

Azumban hodj még otthon érte a pioc khüzepére és bicfékelte a Zrinyi khévéház elütt, benézte ide edj puhár pálinkára, és ógy rejthelmetesen sógott az itten mulatságoló üregebbik sugorának — a mi nasi vasi, makaó és fherbli-bankkal szukta khereskedni és a mi inkhább szeretett a khulbászot, szollonnát mint a macheszter, és a mit hitták mindezekért a zsiduságban veszett Icegnek — hodj: suk, suk, nadjon suk phinszt viszem, jere utánnom . . .

Veszett Iceg vult ukus ember, és udj azuk khüzü, a mi khevés szöbul is nagyun sukát érthi, udjan azért nem sokat khéste, hanem a mint sprengoltak neki az ü makaó bankját, töstént fugutt fül az ü bottyát, és mente sietve az ipsilon . . . vadj heljesebben: ixpilun . . . ej, alig todok kimadjarázni: ipsilon-lábu Jóskhele otán.

Be is ért az eszthet annyira, hodj szemmel kísérettek edjmást. De hodj mentek bele a balluszegi homokhos bickhebockhásba, az ipsiluu-lábo kheszte lassabban gyalugulni, ógy, hodj mikur érték khis topojfás erdübül nagy topojtás erdübe, kheskeny bockás baglásbul széles bockhás baglásba, és innen fijatal lapusbul üreg lapusba, meg is szulította a háto megett cammugu veszett Iceget ógy:

„Iheg! tholántán meg is üthetnél már? ógy üss meg, hodj meg ne lássom, mert ha meglátuk, isthen theremthücsce khi nem állok asztat.“

Erre mentek mendegelték még edj khicsinség, a mikur is a veszett Iceg fül fog az ü bottyát és vág az ipsilon-lábu fejetetejébe ógy, hodj az csak fülfordolja ujan orditással:

„Váj mir! engem éphen mastan rabolják.“ Pherse e khüzben szét nyitutt az ü khobátyát, és thartutt asztat fül, hodj a Veszett Iceg thogyon mit hunnan khi khotomászulni.

Mikur már az Iceg mindent szhépen khikotomászulta, és tette az ü kheblébe az edj ezer és ütszáz phüngü furintukhat, akkur az Ipsilon-lábu Jóskhele egészen hanyat fordolta, és khépejét fülthartva mundutt a veszett Icegnek:

„Iheg! mámostmár kharmizsáj mög.“ Iheg nem kináltatutt mogát suká, hanem töstént vette elü valamennyi thiz khürmét, és állta velek az ipsilon-lábu khépejének.

„Váj mir! sivalkudtha erre fül a Juskhele — Iheg! the nagyon khormolsz!“

Mikur eszt a müthétet is bevégeztek, akkur a Juskhele fordoltha mogát hasra, és tartutt az ü hátát, és fojthatutt az ü khérését ógy:

„Iheg! must itt tartuk az én hátóját, agyad abba bele nekhem edj és nehány tumpak üthéseket.“

Nagy hamarság az Iheg ennek a khivánságnak is megfelelte, és asztán mintha madártul khérte vulna khücsün szárnyokat, eltünté a khükényes buruvicskhás khüzütt.

A Juskhele még ezotán is hagyutt mogát heverészni a füdün, azumban, hodj nadjon meg ne khéssen, ü is csak ótnak indultha uda, hunnan elindultaa: Khecskemét felé.

Éphen mikhur a nap kheszte magát lekhonyulni, tett az ipsilon-lábu magát be az üreg mancheszteres izraelito khöszöbén. Pherse, hodj minynyája szemével sirta, és a géga torkája tukájával phedig ógy bügthe, mint edj bölönbikális burju, a mit poroszt emberek tüvisesdisznus urrával hagyják az anyátul elválasztani.

Szezin üreg manchesterü bogyogós mikur így meglátutt eszt a Juskhelet, mingyán totta, hodj hanyat üti neki az óra, és nem is khédeszte semmit, hanem csak üsszecsapkolócott az ü mindegyik kezeit és keszte kiobálócani:

„Vej, váj, áj vej! minkhet kirobolták betyárus

emberek. Hozzátok hamar ide edj lavurut es vizet, mussatuk khi neki ennek a szegén Jóskehének az ü archájo ábrázattját, és khögyetek thülem töstént haza, aggyátok nekhi edj üt furintus bankhut is, hodj abbul fülguyguljun mogát."

Minden ögy lett, a mint aszt a mancheszterbül bogyogós megparancsulata, Juskhele is szedett üsse mogát és mente hazafelé.

De hodj érkezte ü khigyelme megin a Zrinyi khávéház elé, hát szét khacsintotta mogát, és aszthán ögy sottyomban belépthe oda, hodj ott széjjel thekintse a végbül: hodj vajjun a veszett Iceg nem tartószkoggya-e már ottánd magát a maga mulatságára.

Es a sejthelem nem csaltha!" Icheg nagyban adta a nasi vasi bankhot.

Juskhele sugta fülébe ögy: adgyál pinszt Icheg.

Agygál phinszt.. aggyál phinszt... micsuda phinszt? én nem thodom semmi cshoda phinszt — felelt a veszett Icheg egész shértett milthuságusságával — én nem vagyuk nekhed az adussa, és thonácsoluk is nekhed ipsilunlábu Juskhele! hodj ne zavarj nekhem ittend az én játékát, mert majd feltalálkozok fogni az ökölömet és ögy csapon vágom thégedet, hodj a mi az orrodbul mustan is khilütyüg fityegi, azon cshószod a zsondár khoszárnyába phanaszra magadat.

Jul thudott asztat a Juskhele, hogy a mit ütlekbül a veszett Icheg igéri, asztot meg is szokott annia, odjan azért serénységgel üsszefogott magát, és khibicfikhelte a khávéház ajthun, és ölthe annak a khöszöbére, és ajvékultha uttand ögy:

„Fáj nekhem nadjon, hodj megkhormizsálták engemet, ühüm-bühüm . .

fáj nekhem nadjon, hodj attták az én hátájamba edj és nehány thumpak üthéseket, ühüm-bühüm . .

de legjubban fháj nekhem mindezek fülütt az, hodj a veszett Icheg elthogodja a mi nekhem dukhálná az én phinzemet, ühüm-bühüm . . .

Mámushan én azért is medjek a solovári manchesteres bodjogós izraelitához és bevalluk nekhi az egész rablási esetekhet." Ühüm-bühüm.

Erre a suk ühüm-bühümre fülkhelte a Juskhele, és mente az üreg izraelitához, és mérgében csakogyan bevallotta ennek minden fakthumságokhat.

Mundanum se khüll, hodj ezothánd mi thürtént. Mindenki fog aszt jól thodni, hodj a gscheft mojeszterek kerölték hivesre, hol fél eszthendeig diskorálták a felett, hodj khi az uka annak, hodj a gscheft csötörtökhöt vetette.

Végre phedig nyájas ulvasu! figyelmesztetem thigedet, hodj ha valahul találkozol magadat a veszett Icheggel, hát ne kijabálócod otánna, hodj: Icheg! tholánthán megis öthetnél már? mert ez ögy khüpkhüdi rád mérgében, hodj mikur még hárum furdüt veszed otánna mogadnak, hát érzed magadun aszt a szagát, a mit magábul az Ágoi Dulfi khi illatozza.

A zsidó emanczipáció után.

Rüfkhe, Iczeg fölvidulth már,
Minden zsidó szabad phulgár!

Thátibul lesz az alispán. . . .

Jujj!

Nem jár thübbet nul bür uthán.

Nem szed thübbet thollat tháti ;

Friss hurkhát thölteth a mámi.

Tháti eszik füsthölth khülbászt

Jujj!

Mámi meg a tréfnyi hürkhát.

Rüfkhénkh elveszi fiskális ;

Láthod, milyen kényes már is . . .

Már ezuthán nagyságotják —

Jujj!

Még a khezit is cshokúlják !

Minden zsidó fhölvidult mán,

Thátibul lesz az alispán !

Mink leszünk a khanczalisták . . .

Jujj!

Áj-vájh neked Madjarorszhágh !

A Rüfkhe Iczeg és a
Jóvele Háni fia a Khobebe
Duna-fhöldvárrul.

A „Népszava“ előfizetőihez.

Tiszteletteljesen értesitem a „Népszava“ előfizetőit, miszerint roncsolt egészségem, különösen mellbajom miatt nevezett lap szerkesztése reám igen terhessé válván, ezen politikai hetilapot Heckenast Gusztáv ur tulajdonába bocsátottam át, mi által az a vele egy elvet valló „Népszázlója“ címü politikai hetiközlönnyel összeolvadt és így a „Népszava“ tisztelt előfizetői előfizetésük erejéig és tartamáig a „Szabadság mint a Népszázlóját“ fogják kapni a „Csodabogár“ címü humoristikus lappal együtt.

Reményelem, a cserében megnyugosznak a t. előfizetői a „Népszavának,“ annyival is inkább, mert egy lap helyett kettőt kapnak.

MÉSZÁROS KÁROLY,

a „Népszava“ rok szerkesztője és kiadó-tulajdonosa.

A „HAZA” életbiztosító és hitelbank.

Alaptőke 3.000,000 frt. oszt. ért.

Különböző tartalékban összes alapja 1.247,506 frt. 43 kr.

Igazgatóság Pesten.

Elnök: *Gróf Forgách Antal*, k. belső titkos tanácsos, több lovagrend vitéze, m. orsz. képviselő stb.
Gróf Nádasdy Lipót, b. titkos tanácsos, Komárom-megyé örökös főispánja stb.

Alelnök: *Gróf Szapáry Gyula*, m. orsz. képviselő stb.

Igazgatók: *Grabovszky György*, nagykereskedő, kir. tanácsos. *Koppél L. M.*, nagykereskedő stb. *Nádossy György*, nagykereskedő stb. *Szumrák Frigyes*, nagykereskedő stb.

Igazgatóság Bécsben.

Alelnök: Koromlai lovag, *Schey Károly*, nagybirtokos stb.

Igazgatók: *D'Israeli Mosco*, az Israeli és Benvenisti

bankház főnöke. *Gróf Hardegg Domokos*, nagybirtokos stb. *Kolischer József*, nagybirt. stb.

Vezér-igazgató: *Kiss Zsigmond*,

A bank az életbiztosítás minden műveleteit a legolcsóbb díjak és legelőnyösebb feltételek mellett közvetíti, és az előforduló haláleseteket, melyek után eddig **631,749 frt 56 kr.** kifizettetett, a legpontosabban és leggyorsabban elintézi. Ezen eljárásának köszönheti, hogy közel **21 millio forint** érvényben álló biztosításai vannak, melyek után az évi díjbevétel mintegy **egy millio forint**.

Kimerítő felvilágosítással és programokkal szívesen szolgálnak: a bankigazgatóság **Pesten, Deák Ferencz utca 5. sz., Bécsben, Esslinggasse Nr. 18.** valamint a bank vidéki fióktelepei.

10.000 kötet a legjobb művekből

Sulyok J.

PEST, dohányutca 2. sz. a.

a Bazárban,

az izr. templom

átellenében.

Sulyok J.

PEST, dohány utca 2. sz. a.

az izr. templom átellenében.

A regényirodalom díszje

Kölesön-Könyvtár.

Kölcsönöket

bérháza kora és jószágokra

oszközöl az ügyvédi iroda

Pesten, országút 10. szám,

I. emelet.

Tanulóifjoknak ajánlva.

A legfinomabb, legjobb és leg-tartósabb aczél

„honvédtoll”

Pesten.

a hatvani és gránátosutca ezegetlén kapható

Györi Pál papírkereskedésében.

Minden létező állampapírok, elsőbbségi kötvények, szerjegyek, vasut-, bank- és iparreszvényeknek vételre, eladásra, valamint elcserelésére. Szelvények beváltása.

A cs. kir. bürzeni bizományok készpénzfizetés vagy 10% előpénz mellett telje-ittetnek.

Mindenemü sorsjegyek havonkénti részletfizetés mellett — 5 fttól felfelé — eladatnak.

Rothschild & Comp.

Opernring 21.

Bécsben.

minden házasnál érvényes

20-ad részvényjegyek

minden további utánfizetés nélkül.

az

40-ed	1830. cs. k. osztr. államsorsjegyre	6 ft.
20-ad	1860. cs. k. osztr. államsorsjegyre	8 ft.
20-ad	1874-ki magyar jut. sorsjegyre	7 ft.
20-ad	1870-ki török vasuti sorsjegyekre (36 házasnál érvényesek)	4 ft.